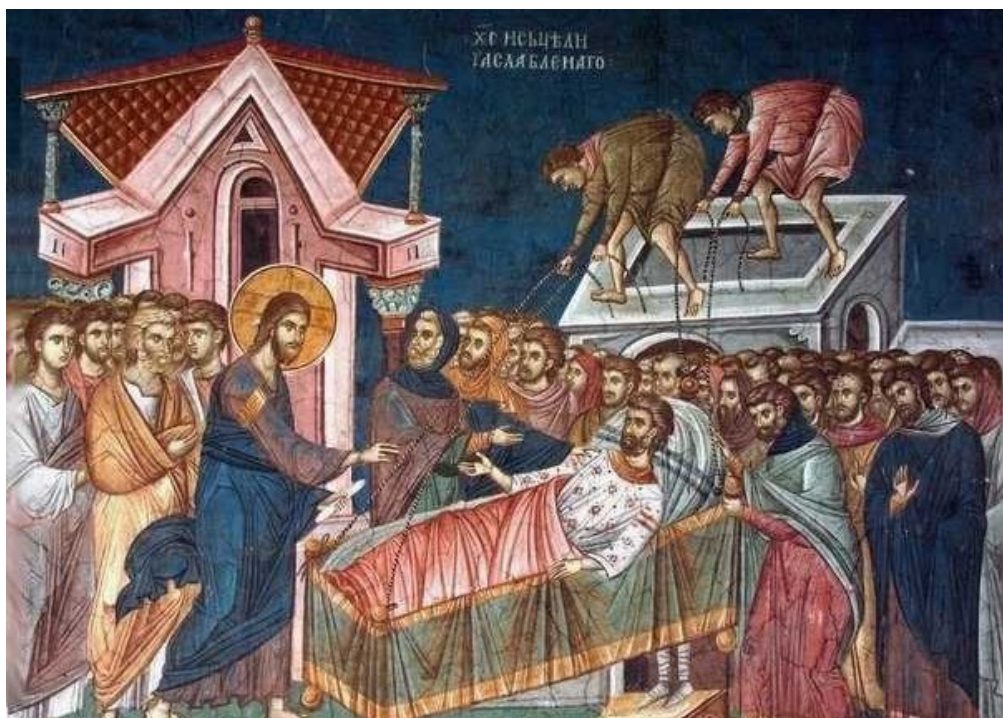

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a doua din Post (a Sfântului Grigorie Palama)

Mântuitorul Hristos, doctor sufletesc și trupesc

Duminica a doua din Postul Mare, prin glasul Evangheliei, ni-L prezintă pe Iisus din Nazaret, pe Fiul Omului ca pe un „Dumnezeu tare” (Isaia 9, 5). Pe când El se afla în Capernaum, I s-a adus un bolnav paralizat, pe care cu puterea Sa l-a iertat și l-a tămăduit, „*încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu*” (Marcu 2, 12).

Hristos Domnul este Cel Ce zice: „*Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ*” (Matei 28, 18). Când puterea Lui Dumnezeiască umple ființa noastră, păcatele ni se iartă și neputințele noastre se vindecă. În acest fel, putem ține stindardul credinței în sus, pășind „*din putere în putere*” (Psalmul 83, 8) și din biruință în biruință.

Credința noastră creștină ortodoxă poate fi asemănată, într-un anumit fel, cu puterea curentului electric. Ea este o religie a puterii. Hristos nu ne spune doar ce să facem, cum să trăim, ci ne dă și puterea de care avem nevoie pentru a împlini voia Sa și poruncile Sale. De fapt, Domnul ne promite: „*Veți primi putere când Duhul Sfânt va veni peste voi*” (Fapte 1, 8). Dacă avem credință în Hristos totul este posibil, precum El însuși spune: „*Toate sunt cu putință celui ce crede*” (Marcu 9, 23).

Când Hristos și Duhul Sfânt sunt în noi, avem putere să biruim. Sunt câteva lucruri ale vieții de care avem nevoie pentru ca pu-

terea divină să aibă eficiență: să nu mințim, să nu urâm, să nu pizmuim, să nu înjurăm, să biruim deprinderile rele, să respingem ispitele etc.[...]

Să fim bucuroși și recunoscători că de-a dreapta Tatălui, în ceruri, avem un Mântuitor și Domn, pe Iisus Hristos, Care are putere multă. El, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel, „*poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi*” (Efeseni 3, 20).

Mântuitorul nostru, ca **Doctor sufletesc**, își manifestă atotputernicia Sa întorcându-Se de la păcatele noastre și reaşezându-ne în prietenia Sa prin „*covârșitoarea bogăție a harului Său*” (Efeseni 2, 7). Mântuitorul nostru, ca **Doctor trupesc**, își manifestă atotputernicia Sa izbăvindu-ne de durerile noastre fizice, că de aceea a venit în lume, ca să vindece „*toată boala și toată neputința în popor*” (Matei 9, 35).

În încercări, în necazuri și în dificultăți, El ne dă o putere neașteptată. Cei slabi ajung curajoși, cei dezorientați primesc povățuire, cei neînvințați primesc înțelepciune, cei întinați se curăță și cei slăbănogi își iau patul și umblă (Marcu 2, 11).

(IPS Irineu Pop Bistrițeanul,
din Predica la Duminica a doua din Post)

Sfântul zilei

Sfântul Teofilact Mărturisitorul, Episcopul Nicomidiei provenea dintr-o familie bogată. Părinții săi l-au trimis la Constantinopol pentru a studia, aici împrietenindu-se cu Tarasie, secretarul împărătesei Irina (780-802) și cu Mihail, viitorul episcop al Sinadelor. Tarasie a ajuns patriarh. Mihail și Teofilact au intrat într-o mănăstire de pe țărmul Mării Negre. Patriarhul Tarasie l-a hirotonit pe Teofilact episcop al Nicomidiei, iar pe Mihail episcop al Sinadelor. Când la conducerea Bizanțului a venit Leon Armeanul (813-820) au început luptele împotriva cinstirii icoanelor. Marii ierarhi ai bisericii de atunci, în frunte cu patriarhul Nichifor, urmașul lui Tarasie, printre care și Teofilact al Nicomidiei s-au dus la împărat cu rugămintea de a înceta tulburarea apărută în Biserică, având în vedere că cinstirea sfințelor icoane a fost hotărâtă de Sinodul VII Ecumenic, de la Niceea, în anul 787. Împăratul nu a ascultat sfaturile înțelepte ale ierarhilor, ci a luat chiar aspre hotărâri împotriva lor. Patriarhul Nichifor a fost exilat în insula Tasos, Mihail al Sinadelor, în Evdochiada. Teofilact a fost exilat în Strovila, un oraș lângă mare. Acolo a mai petrecut timp de 30 de ani, după care a trecut cu pace la Domnul. Trupul lui a fost dus în Nicomidia, în timpul împărătesei Teodora (842-867) și îngropat cu cinstea cuvenită.

8 martie sau Duminica Mironosițelor?

Nicoleta OLARU | www.doxologia.ro

Vă oferim, în cele ce urmează, un interviu cu părintele Valentin Băltoi, pr. spiritual în cadrul Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Gheorghe“ din Roman și paroh la Icușești, Neamț, despre semnificația mărtișorului și a zilei de 8 martie pentru femeile creștine.

Preacucernice părinte, ce părere are Biserica despre mărtișor?

Mărtișorul nu este un simbol religios și în nici un caz creștin, ci este specific credințelor populare necreștine, fiind un element al unui rituel de înnoire a timpului și a anului. Până la a fi exploatat economic, el avea o singură formă, cea a discului solar, era confecționat din argint și legat de un șnur împletit din două fire de lână colorată. Potrivit simbolisticii cromatice a anotimpurilor, șnurul era un simbol al trecerii de la iarnă la primăvară, putând în același timp să semnifice unitatea contrariilor sau împletirea inseparabilă a principiilor masculin și feminin. El avea rolul unui talisman magic solar menit să-i împrumute purtătorului frumusețe, iubire, puritate și să-l apere de boală și de deochi. În funcție de zona etnografică, era purtat până la o anumită sărbătoare a primăverii sau înflorirea unui pom.

Obiceiul de a pune în piept mărtișoare s-a perpetuat de-a lungul timpului, reușind să conviețuiască cu practicile creștine bimilenare. Cu toate acestea, semnificațiile esențiale ce însoțeau oferirea mărtișorului s-au pierdut, rămânând doar prilejul de a oferi bucurie celor dragi. „Omul mărtișorului“ avea conștiința apartenenței la universul înconjurător, trăind în același ritm cu el. De aceea știa să-i descifreze semnele și simțea nevoia împrumutării atributelor sale. Omul modern nu mai poate simți acest puls, în fața standului cu mărtișoare el nu alege încercând să se integreze unei continuități magico-simbolice, ci alegerea lui este una de natură estetică sau financiară, mărtișorul fiind o

podoabă ce trebuie purtată într-un anumit context. Biserica nu recomandă purtarea mărtișorului, dar tolerează această tradiție, având în vedere amploarea fenomenului și atitudinea inofensivă a manifestării.

Dacă unui mărtișor i se atașează o cruce, poate aceasta să-l „încreștineze“?

Nu putem da sens creștin mărtișorului, atașându-i simboluri religioase, într-o încercare de „încreștinare“ a lui. Asocierea este nefericită. Simbolurile creștine au o semnificație specifică și exprimă în sine realități ce nu au nevoie de îmbunătățiri.

Este drept că sfânta cruce are darul de a sfinți, dar ea nu poate fi așezată oriunde și nici asociată cu orice, ci singurele podoabe care o înfrumusețază sunt cele duhovnicești, izvorâte din propriile eforturi spirituale. Să încercăm să nu ne folosim de surogate, care nu pot decât să ne înstrăineze de autenticul duh creștin.

Reflectă ziua de 8 martie profilul femeii creștine contemporane?

8 martie s-a impus ca Zi Internațională a Femeii sub influența socialismului american, în urma eforturilor de emancipare a femeii. În statele fost comuniste, această sărbătoare e percepută ca „o moștenire“ a comunismului, deoarece în acei ani ea a fost folosită în scop propagandistic, pentru demonstrarea că numai în astfel de orânduri femeia era apreciată la adevărata ei valoare. Pentru comuniști, 8 martie era ziua unui anumit tip de femeie - revoluționară, ero-

ină, muncitoare. În tradiția populară românească nu a existat o dată în care să fie serbată în toată țara ziua femeii.

Plecând de la aceste premise și înțelegând contextul istoric al nașterii și impunerii ei la noi, am putea aprecia faptul că această zi nu evaluează tocmai adevăratele calități ale feminității și cu atât mai puțin pe cele creștine. „Sărbătoarea“ promovează valorile socio-politice pentru care a luptat și luptă femeia modernă și-i confirmă egalitatea de drept cu bărbatul.

De departe, mult mai bine aleasă ca zi care să reflecte profilul creștin al femeii contemporane este cea decisă de Sfântul Sinod, Duminica Femeilor Mironosițe - zi a femeii creștine. Viața sfântă a femeilor mironosițe, curajul de a înfrunta moartea, patosul credinței, atitudinea pioasă, demnitatea le-au făcut vrednice ca numele să le fie trecute în Cartea vieții, iar viața lor să fie paradigma viețuirii creștine pentru femeile de astăzi. Cinstirea acestei duminici, ca zi a femeii creștine, este o recunoaștere a faptului că și femeia de astăzi este purtătoare de mir, pe care-l păstrează în candela sufletului său, așteptând, asemenea fecioarelor înțelepte, venirea lui Hristos.

Ca atare, această zi nu ar trebui „serbată“ de femeile creștine?

Fiecare zi a vieții noastre ar trebui să fie un timp al regăsirii de sine și al întâlnirii cu Dumnezeu.

Biserica acceptă sărbătorile oficiale, care au caracter național sau internațional, însă promovează pe cele care își găsesc fundamentul în valorile autentice religioase. 8 martie face parte din categoria acelor sărbători internaționale ce trec de multe ori peste specificul cultural și religios al unui popor, în încercarea de a stabili punți care să exprime aceleași idealuri ale femeilor de pretutindeni.

Privind însă partea bună a lucrurilor, cred că 8 martie o poate ajuta pe femeia creștină să își conștientizeze mai mult rolul ei în societate. Cum spuneam, este o zi care confirmă egalitatea drepturilor sale socio-politice cu ale bărbatului, o zi a recunoașterii vocației sale de mamă, o zi de bucurie, până la urmă, în care se poate exprima atașamentul și recunoștința față de daturile feminității. Femeile creștine nu se pot susține acestui eveniment al lunii martie, avându-se în vedere amploarea și importanța acordată de societate, dar trebuie să poarte mereu în suflet modelul jertfei de sine, al dragostei jertfelnice.

Dar despre Ziua îndrăgostiților ce ne puteți spune? Își are rostul în viața tinerilor?

De ce am avea nevoie de o zi specială în care să ne arătăm intensitatea sentimentelor față de persoana iubită? Iubirea este un sentiment intim, împărtășit în mod tainic și într-o atmosferă specifică. De ce să fim tributari Occidentului și la acest capitol? Valentine's Day este, înainte de toate, o activitate comercială. Astfel de „sărbători“ sunt străine de duhul curat și echilibrat al Ortodoxiei, de curăția specifică neamului românesc.